

Truyện cổ tích Đông Phương

Gà Trống Và Ông Mặt Trời

Thiện Hạnh sưu tầm

Ngày xưa có một bà cụ già góa chồng sống trong một túp lều xiêu vẹo giữa rừng sâu. Chồng bà chết sớm để lại một mụn con trai. Hai mẹ con rất mực thương yêu đùm bọc nhau. Anh con trai sớm tối chăm làm để nuôi nấng người mẹ ngày một già yếu. Anh là một tay săn bắn rất tài. Sớm sớm anh vác ná lên nương đuổi thú rừng đến phá hoa màu. Tù chim bay cho đến hổ dữ đều bị anh hạ. Anh làm giỏi như vậy mà cuộc sống của hai mẹ con anh vẫn vất vả lao đao.

Ngày ấy, trời đất nóng rực lên như một chảo lửa lớn. Chỉ tại **12 ông mặt trời** quái ác. Ông leo lên đứng trên đỉnh núi cao, bê cả chảo lửa đỏ như than hầm xối những giọt lửa đỏ rực xuống đầu loài người, cây cỏ. Ông đứng ngay trước mặt họ, gió hòn lửa nóng bỏng hắt vào mặt mũi làm cháy sém cả da. Ông chạy theo đằng sau lưng, thổi lửa rát vào gáy, nhúc cả đầu... Đi đâu cũng bị lửa đốt, lúc nào cũng bị nắng thiêu. Nương rẫy bị cháy sém từng mảnh lớn. Cây cối chết rũ trên núi đồi. Suối khô kiệt chẳng còn giọt nước. Bà mẹ già yếu đói hệt cơm ăn, khát giọt nước uống, miệng khô ran, nằm lịm đi...

Anh con trai nhìn lên nương rẫy cháy khô, lo lắng trong bụng bốn năm phần. Nhìn lại bà mẹ già nằm lả, anh thương tới chín mười phần. Anh hết

chạy ra lại chạy vào, nghĩ mãi nhưng chưa tìm ra cách nào để xoay sở.

Các ông mặt trời đã ác lại dữ nữa. Lắm khi họ giận nhau, gầm thét vang trời, chuyển đất. Có khi họ tức nhau vì lẽ gì không biết, họ mang búa ra nện nhau nghe âm ầm, điếc cả tai. Họ mang lửa ra đốt nhau sáng rực cả bầu trời.

Lần này họ đánh nhau dữ dội, vụt búa quá mạnh, trúng phải bà mẹ già tử thương.

Phần thương mẹ đứt ruột, phần căm tức mấy ông mặt trời tai ác, gây bao nhiêu tai họa cho muôn loài, chàng trai vác ná chạy băng băng lên đỉnh cao. Chàng giương ná lên, quyết nhắm bắn cho bằng được mấy ông mặt trời. *Mười một phát tên* của chàng liên tiếp lao vun vút. Mười một ông mặt trời nối tiếp nhau rơi rụng, tan nát không còn một mảnh ! Còn ông cuối cùng thấy thế hoảng quá, vội vàng chui xuống đất trốn mất. Trời đất tối mịt mù như ở trong hũ đục nút. Cây cối

không thấy đường mọc. Chim chóc không thấy đường đi tìm mồi, kêu la thảm thiết. Người chẳng thấy đường đi làm. Ai cũng kêu khổ.

Chàng trai vút cung xuống đất, ôm đầu khóc nức nở. Chàng không ngớt than thở một mình :

- Ôi tai họa khủng khiếp !

Chẳng lẽ vì lòng thương mẹ, vì tức giận mấy ông mặt trời mà ta gây đau khổ cho muôn loài ? Giờ biết tính làm sao đây?

Tiếng chàng trai than khóc vang động đến mấy tầng trời. Ngay lúc bấy giờ một ông tiên râu tóc bạc phơ, mặt mũi hiền từ, tay chống gậy trúc, khoan thai bước lại mách bảo chàng:

- Này con ! Thôi đừng khóc nữa. Ta đã thấy rõ tấm lòng tốt của con. Muốn có ánh sáng trở lại, con hãy sai **gà trống ra biển Đông cất lên 3 tiếng gáy. Mặt trời sẽ hiện trở lại ngay.**

Nói rồi ông tiên biến mất. Chàng trai như tỉnh cơn mê. Lòng dạ bồi hồi sung sướng, chàng vội chạy về nhà gọi tất cả gà vịt lại:

- Này các bạn ơi ! Lại đây cùng nhau bàn việc lớn.

Nghe lời gọi khẩn cấp của chàng trai, họ hàng gà vịt lũ lượt kéo lại. Ai nấy lặng yên chăm chú nghe chàng trai kể lại đầu đuôi câu chuyện. Sau khi nghe lời chàng, kẻ gặt đầu "quặp, quặp" người hò hời "ò, ó, o...". Ai cũng vui vẻ tỏ ý đồng tình giúp chàng. Một chú gà trống đầu đàn, mình mẩy đỏ tía, trông dáng oai phong lắm liệt, cất giọng nói vang vang, tình nguyện ra đi làm việc nghĩa. Có cả chú vịt bầu, lông trắng toát như bông, xin theo giúp làm thuyền chở gà ra biển Đông.

Đôi bạn gà vịt lãnh mệnh chàng trai hăng hái lên đường, chẳng mấy chốc ra đến biển khơi. Gà vỗ cánh mấy cái sủa soạn giọng, cất cao cổ lên gáy 3 tiếng thật rõ và to, vang dội khắp biển Đông. Tiếng gáy của gà đẩy xô sóng biển chạy về tận chân trời kêu âm âm. Ông mặt trời bị lay mạnh quá, không tài nào nằm im mãi được. Lập tức ông choàng dậy, từ từ nhô lên khỏi mặt biển. Bóng đen bị xua tan dần, bầu trời ngày càng trong vắt, ửng màu hồng tươi. Ánh vàng chiếu rọi rõ khắp nơi. Chim chóc vui mừng hót véo von đón ánh sáng ban mai, rồi tổ tung cánh đi tìm mồi. Cây cối giương cành, chia những chiếc lá xanh ra, hong ánh nắng mặt trời ấm áp. Người người cười nói vang rần, nhộn nhịp vác dao, vác cuốc lên nương.

Người đời nhớ mãi chàng trai tài giỏi, tốt bụng. Lúc trước tay nã chàng bắn rụng mặt trời thiêu đốt đã là công to. Giờ chàng gọi được mặt trời lên soi sáng muôn loài, lại càng đáng quý biết bao.

Từ đây thành thông lệ. Làm theo lời chàng trai dặn, mới sáng tinh mơ, trong lúc mọi người đang còn ngon giấc, gà trống đã trở mình thức dậy, đều đặn chăm chỉ làm công việc đánh thức ông mặt trời lên, mang ánh sáng cho muôn loài. □

Đợi người trở lại

Minh Tuyên

(Cảm tác sau khi hát bài "**Thương nhớ rừng xưa**" phổ theo ý thơ của thi sĩ Nguyễn Văn Cường)

*"Tôi vẫn đợi người về bản ngược
Đường tím rừng chiều cánh bàng lằng" **
*Bao thu trở bước rừng thay lá
Mà dấu chân người vẫn mù tăm !*

*Tôi vẫn đợi người về chốn cũ
Lời hứa năm nào mãi không quên
Suối xưa vẫn động hồn thơ ấy
Trăng ước nguyện soi - đêm từng đêm.*

*Tôi nhớ mãi một ngày bình lửa,
Lúc chia tay người đã hẹn thề
Đợi khi núi rừng tan khói súng
Ngày ấy suối mơ đón anh về.*

*Đã phai hết dấu mùa chinh chiến
Rừng vẫn êm êm ngân lời thơ
Nhưng suối không đưa người trở lại,
Bản ngược nghẹn ngào mắt trời mơ !!! □*

* Thơ Nguyễn Văn Cường

Gia Đình Phật Tử :

*Vài nét sinh hoạt
và những ngày
Truyền Thống*

Chí Pháp

Tên gọi Gia Đình Phật Tử (GDPT) được đặt cho một đoàn thể trẻ đã hình thành cách nay hơn nửa thế kỷ và đến nay gần như quen thuộc với tất cả người Việt từ quốc nội ra đến hải ngoại.

Đây là một tổ chức nằm trong Tổng Hội Phật Giáo, tiền thân của GHPGVNTN, đoàn viên có đồng phục Áo Lam, kết nạp đủ mọi lứa tuổi, không phân biệt nam nữ, giai cấp xã hội, và đa phần là tuổi thanh thiếu nhi. Mục đích của GDPT là đào luyện các em trở thành những công dân thuần lương, một Phật tử chân chánh, để góp phần xây dựng xã hội lành mạnh theo tinh thần Phật giáo.

Ra hải ngoại, đoàn thể còn gánh thêm một nhiệm vụ vô cùng quan trọng là duy trì nền văn hóa dân tộc, đã gắn liền với Đạo Pháp khoảng 2000 năm qua. Vì vậy mà gần như đơn vị Gia Đình nào cũng có lớp dạy Việt ngữ cho các đoàn sinh.

Về hình thức, tổ chức lấy danh xưng Gia Đình làm đơn vị, trong đó có các Đoàn :

- Oanh-Vũ (các em nam nữ từ 6 đến 11 tuổi)
- Thiếu Nam, Nữ (các em từ 12 đến 17 tuổi)
- Thanh Nam, Nữ (các em từ 18 tuổi trở lên)

Để chăm sóc và dạy dỗ các đoàn sinh trên, GDPT có một Ban Huynh Trưởng được đào tạo qua các trại Huấn Luyện. Trên Ban Huynh Trưởng có Bác Gia Trưởng, được xem như người Cha (hoặc Mẹ) trong gia đình đời, và trên nữa là một Thầy hoặc Ni Cô giữ vai trò cố vấn giáo hạnh, lo tuổi tằm hạt giống Bồ đề đang ươm trong lòng các em.

GDPT là một tổ chức có quy củ, có hệ thống dọc từ Trung ương đến địa phương, trên hết có Ban Hướng Dẫn Trung Ương, kế đến Ban Hướng Dẫn

Tỉnh. Nếu ở hải ngoại, sự điều hành cao cấp do Ban Hướng Dẫn Hải Ngoại, kế đến có các Ban Hướng Dẫn tại các Châu và quốc gia (nếu quốc gia có trên 5 đơn vị GDPT sinh hoạt). Các Ban Hướng Dẫn này thường gặp nhau trong những kỳ Đại hội để sang định Nội quy, Quy chế Huynh trưởng, đặt cương lĩnh sinh hoạt và vạch chương trình tu học dài hạn chung cho tất cả các đơn vị GDPT trong và ngoài nước.

GDPT dùng tinh thần BI-TRÍ-DŨNG của chú Phật làm châm ngôn cho ngành Thanh và Thiếu, đồng thời dựa theo năm hạnh Tinh Tấn, Hỷ Xả, Thanh tịnh, Trí huệ, Từ Bi làm biểu tượng trau dồi nhân cách và biến thái thành năm Điều Luật của Ngành. Đối với Oanh Vũ, dùng đức tánh Hòa Thuận, Tin Yêu, Vui Vẻ làm châm ngôn và Điều Luật đơn giản hơn, chỉ phải : Tưởng nhớ Phật; Kính mến cha mẹ và thuận thảo với anh chị em; Thương người và vật.

Vì là một tổ chức có sứ mệnh giáo dục tuổi trẻ và có thể dạy dỗ liên tục cho một em từ Oanh vũ đến Huynh trưởng, nên chương trình giảng dạy phải được phân thành nhiều cấp bậc, thích ứng theo từng lứa tuổi, ngành và trình độ :

- Oanh Vũ có các cấp : Sơ Sanh - Mở mắt - Cánh mềm - Chân Cứng - Tung bay
- Ngành Thiếu : Hướng Thiện - Sơ Thiện - Trung Thiện - Chánh Thiện
- Ngành Thanh : Hòa - Trục
- Huynh-Trưởng : Kiên - Trì - Định - Lực và phải qua các Trại Huấn luyện Lộc Uyển - A Dục - Huyền Trang - Vạn Hạnh.

Mỗi Ngành, mỗi Cấp đều có chương trình riêng để thích hợp với tâm-sinh-lý nhưng tất cả đều nhằm phát triển toàn diện ĐỨC-TRÍ-THỂ. Một vài quan niệm sai lầm đôi khi cũng xảy ra trong đường hướng giáo dục của GDPT, ví dụ như một số ít quý Thầy thường muốn đoàn viên đến chùa chỉ cần học thật nhiều giáo lý, làm công quả là đủ; một số Trưởng 'có máu nghệ sĩ' thì muốn đoàn sinh được học thật nhiều về văn mỹ nghệ; và dĩ nhiên các Trưởng thích môn hoạt động thanh niên cũng đòi đặt lên hàng đầu. Giữ được thế quân bình, thế chân vạc trong chương trình mỗi kỳ sinh hoạt, tức đoàn sinh phải được học đồng đều các bộ môn như những bài thuộc lãnh vực văn mỹ nghệ, kỹ thuật, thường thức ... nhằm trang bị kiến thức tổng quát; những bài Phật

pháp, Tinh thần để thông suốt chân lý, biết ý nghĩa vào Đoàn và ứng dụng trong việc tu thân, lập chí; những bài về hoạt động thanh niên để phát triển cơ thể, luyện tập óc tháo vát, tinh thần đồng đội.

Nhìn khái quát bên ngoài, một ngày sinh hoạt, chúng ta thấy ‘Đoàn Con Phật’ này có những nét dễ thương làm sao :

- Khi thì thật trang nghiêm, quý ngay ngắn trước Phật đài, hai tay chắp trước ngực, miệng chậm rãi đọc kinh, âm vang trầm bổng theo nhịp mõ tiếng chuông, tâm tư chí thành quyện theo làn hương lảng lảng nhẹ tỏa khắp mười phương, như để mong cầu một sự cảm thông được với chư Phật và Bồ Tát.

- Khi thì giữ kỷ luật, đứng im phăng phắc tựa như một đoàn quân đang nghinh chào thượng cấp, để làm lễ chào Đoàn kỳ nền xanh sen trắng và trình diện Đội Chúng Đàn Đoàn. Để nghe báo cáo về số đoàn sinh hiện diện cùng vắng mặt. Để vui mừng bên đồng đội có mặt và thương nhớ những bạn vắng bóng trong buổi họp đoàn.

- Khi thì tung tăng huyên náo như đàn ong vỡ ổ, từ bé chí lớn, kể cả anh chị Trưởng nữa, tay trong tay quay thành vòng tròn, rồi vỗ tay ca hát linh hoạt hoặc cùng nhau nô đùa ngoài trời qua những trò chơi đã được Phật hóa, vừa xây dựng vừa phát triển năng khiếu. Tiếng vui cười hồn nhiên, chan hòa trong cảnh vật thiên nhiên tĩnh mịch, làm sống dậy những tâm hồn ‘trăm không trệ tịch’ nơi chốn già lam.

- Khi thì ngồi im lặng để hết tâm trí lắng nghe Thầy hoặc anh chị trưởng giảng dạy những bài Phật pháp hay đề tài chuyên môn ...

- Khi ăn thì thật chỉnh tề, im lặng, tay chắp thành hình búp sen, niệm Phật, tưởng nhớ công ơn những người đã cung hiến hạt gạo, bát cơm và thức ăn, trước khi dùng. Bên cạnh những Oanh vũ còn quá bé, luôn luôn có những chị trưởng trông nom, chăm sóc từ thế ngồi, từng miếng ăn.

- Đó đây ở góc phòng, có những Bạn Đoàn hoặc Phụ huynh tình nguyện tiếp tay hướng dẫn các em, đa số là Oanh-Vũ, ê a... tập đánh vần, nắn nót viết từng dòng chữ Việt. Những anh chị ngành Thanh, Thiếu thì học cao hơn : lịch sử, địa lý hoặc văn chương...

Các hình ảnh thân thương đầy đạo vị ấy đã thấm sâu vào tận tâm can những người đã từng mặc chiếc ÁO LAM, đã kết tụ thành một khối TÌNH LAM

không biên giới, nên khi nghe nói đến bốn tiếng Gia Đình Phật Tử, khi bắt gặp tà Áo Lam thì dù ở quốc độ nào, đơn vị nào cũng đều là Anh Chị Em cả. Đậm đà thân thiết hơn cả ruột thịt ! Cái thâm tình ấy khó mà tìm thấy được ở một tổ chức hoặc đoàn thể nào khác.

Trên đây là những nét đại cương trong mỗi lần sinh hoạt thường lệ, ngoài ra GDPT còn có những khóa Hội Thảo, những cuộc Cắm Trại, Trại Hợp Bạn để trao đổi kinh nghiệm và kết thân, các trại Huấn luyện để đào tạo Huynh trưởng và Đại Hội để cập nhật hóa tài liệu, hiện đại hóa Tổ chức, để thể hiện tinh thần Lục Hòa, tập thể chỉ huy, cá nhân phụ trách. Thỉnh thoảng cũng có tổ chức ngày Hiệp Kỳ (giỗ chung) để tưởng nhớ Đoàn Viên quá cố.

Ngoài những sinh hoạt có tính cách thuần túy của GDPT, các đoàn viên còn được khuyến khích thường xuyên tham dự những khóa Tu Học được các Giáo hội tổ chức, để thấm nhuần thêm phần giáo lý.

Bên cạnh những sinh hoạt trên, GDPT còn có những ngày lễ đặc biệt gọi là NGÀY TRUYỀN THỐNG. Mỗi Ngành Nam, Nữ, Oanh Vũ đều có Ngày Truyền thống riêng để thích hợp tâm lý của đoàn viên từng ngành.

* Ngày Truyền Thống của Oanh vũ được gọi là NGÀY HIẾU, tổ chức vào dịp lễ Vu Lan (rằm tháng 7 âm lịch) nhắc nhở các em về Hiếu hạnh, là dịp cho các em học về ân nghĩa sinh thành dưỡng dục của cha mẹ, tập cho các em thể hiện lòng kính mến ông bà cha mẹ, thuận thảo với anh chị em bằng những hành động cụ thể. Gây cho các em có ý niệm về quê cha, tiếng mẹ để không bị mất gốc. Biết, nhớ cội nguồn của mình, dân tộc mình là những ai, đất nước ở đâu.

* Ngày Truyền Thống của Ngành Nữ (Thanh và Thiếu) được gọi là ngày HẠNH, tổ chức vào một trong ba ngày Vía của Bồ Tát Quan Thế Âm (19 tháng 2 hoặc 19 tháng 6 hoặc 19 tháng 9 âm lịch) ngày này khơi dậy hạnh nguyện TỬ BI của Bồ Tát để các chị em nương theo đó tu tập, xây dựng một niềm an lạc trong thâm tâm bền vững để từ đó thực hiện hoài bão nhân nhục, quên mình, dùng phương tiện vật chất hoặc tinh thần đem vui cứu khổ cho mọi người, mọi loài trong trường hợp khả dĩ. Ngày Hạnh cũng nhắc nhở chị em trau dồi bốn đức tánh cao quý của người phụ nữ Á Đông : Công - Dung -

Ngôn - Hạnh để làm tăng phẩm cách trong vai trò làm con, làm vợ, làm mẹ. Làm đẹp gia đình đời, làm thơm Gia-Đình đạo.

* Ngày Truyền thống Ngành Nam (Thanh và Thiếu) được tổ chức vào dịp lễ XUẤT GIA của Thái tử Tất Đạt Đa (mùng 8 tháng 2), được gọi ngày DỪNG. Có ai được uy quyền, giàu sang, hạnh phúc bằng một thái tử sắp lên ngôi trị vì, bên cạnh người vợ đẹp dịu hiền, một mụn con trai khôi ngô tuấn tú, một phụ vương nhân từ, một kế mẫu đức hạnh, với vô số châu báu ngọc ngà... Thế mà vì lý tưởng tìm Đạo giải thoát chúng sanh khỏi vòng sanh, lão, bệnh, tử, Ngài đã từ bỏ tất cả, ‘cắt ái từ sở thân’ một cách dễ dàng, không một chút bịn rịn, luyến tiếc.

Tám gương cao đẹp sáng ngời ấy, nhắc nhở người thanh thiếu niên phải quả cảm, nếu vì nghiệp chướng nặng nề chưa thể thực hiện ý nguyện xuất gia được, phải dám xả thân nhập cuộc với đời :

Làm trai cho đáng nên trai,

Xuống đông - đông tinh, lên đoài - đoài tan !

Phải can cường, có thái độ dứt khoát, nêu cao tinh thần vượt khó, luôn luôn tinh tấn để chiến thắng tánh nhác lười, nghịch cảnh. Cũng đừng để cho danh vọng, vật chất xa hoa, tình cảm lôi cuốn.

Còn gì tủi thẹn bằng một thanh thiếu niên đã tìm được con đường lý tưởng, đã tự mình ý thức và quỳ trước Tam Bảo xin quy y, phát nguyện tôn thờ, thế mà vì một vài vọng niệm chỗi dậy, bắt nguồn từ sự phân biệt Nhân, Ngã hoặc do Tham Sân Si rồi đổ lỗi cho chướng duyên nghịch cảnh, không vận dụng sự hiểu biết, quá trình tu học của mình để khắc phục, nỡ đành xếp áo vào tủ, bỏ cuộc giữa đường !

Càng đáng thương hại, ‘tội nghiệp’ nhiều hơn, nếu trong Tổ chức lại có những thanh thiếu niên đã một thời tự xưng mình là con Phật, lại không noi theo gương DỪNG của CHA, chủ động xây dựng đời mình, lại ‘đem thân gởi phận’ cho người không cùng tôn thờ một lý tưởng.

Sự chia ngày TRUYỀN THỐNG riêng cho từng ngành hàm ý đặt nặng vai trò chánh của ngành đứng ra lo việc tổ chức. Trên thực tế, đến ngày TRUYỀN THỐNG là cả tập thể GDPT đều tham gia và chấp hành nghiêm chỉnh theo ý nghĩa cao đẹp của ngày liên hệ trong cương vị riêng của Ngành. □

TIN VĂN

Chánh Đức

* Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất Hải ngoại tại Úc Đại Lợi - Tân Tây Lan và Âu châu hưởng ứng :

Hòa thượng Thích Như Huệ, Hội chủ Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất Hải ngoại tại Úc châu và Tân Tây Lan đã hưởng ứng qua Thông tư mang số 01-02/HĐĐH/HC/TT ngày 22.10.2003 kêu gọi 34 cơ sở Chùa viện của Giáo hội tại Úc châu và Tân Tây Lan đồng loạt tổ chức **Một Tháng Lễ Cầu Nguyện** cho Hội đồng Lưỡng Viện và Giáo hội tại quê nhà, từ 1 đến 30.11.2003.

Sau khi nhắc lại quá trình diễn tiến Đại hội Bất thường Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tổ chức tại Melbourne, Úc, khâm thừa Giáo chỉ của Hội đồng Lưỡng viện trong nước, với sự tham dự của 134 bậc Tôn túc Tăng Ni và 5000 Phật tử, Hòa thượng Hội chủ Thích Như Huệ đề cao Quyết Nghị Suy tôn Đức Đệ Tứ Tăng thống Đại lão Hòa thượng Thích Huyền Quang, Quyết Nghị Bốn điểm và Tuyên Ngôn tố cáo Nhà cầm quyền Cộng sản khủng bố Phật giáo. Hòa thượng chỉ thị các cấp Giáo hội trong Tháng Cầu Nguyện :

- "Phổ biến chính xác tình hình mà Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, Hội đồng Lưỡng Viện, Tăng, Tín đồ trong nước đã, đang, sẽ phải đối diện, chịu đựng, ức chế, khủng bố bởi Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam ;

- "Tăng, Tín đồ Phật giáo tại Úc Đại Lợi - Tân Tây Lan đồng tâm, đồng lực, đồng lòng vận dụng đấu tranh và hậu thuẫn đấu tranh cho Tự do, Dân chủ, Nhân quyền, trong đó có Tự do tín ngưỡng và tự do cho Phật giáo Việt Nam".

Tại Âu châu, Hòa thượng Thích Minh Tâm, Chủ tịch Hội đồng Điều hành Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất Âu châu, cho biết Hòa thượng tán dương và hỗ trợ Thông tư Khẩn của Hòa thượng Thích Hộ Giác và sẽ ra Thông tư cho các Giáo hội tại Âu châu khai mạc Tháng Vận động đấu tranh giải trừ Pháp nạn nơi quê nhà tùy theo tình hình địa phương mà tổ chức. Tuy nhiên Hòa thượng đã dự trù trong tháng 11 này tổ chức 2 cuộc biểu tình trước Liên Hiệp Quốc ở Genève và trước Quốc hội Âu châu ở Bruxelles cũng như gặp gỡ trình bày tình hình Pháp nạn tại hai cơ quan nói trên.

Thoại kịch

MỘT PHẦN TU THỂ KÝ

Soạn giả : Nguyễn Mãn

(Quà dâng tặng Thượng Tọa Phương Trượng chùa Viên Giác nhân lễ kỷ niệm 25 năm ngày thành lập chùa, do Gia Đình Phật Tử Đức Quốc diễn xuất với Thanh Sơn và Kim Trí)

Ghi chú : Lời đối thoại của hai nhân vật :

- Anh Bảy: Những câu không có gạch dưới

- Tám ròm : *Những câu nghiêng có gạch dưới*

Cũng lạ ghê... lái xe 600 cây về chùa mệt lắm chú... nhưng lạ Phật rồi nó khỏe re à ! (xoay khớp vai)... Đúng là phép Phật nhiệm màu.. (đi tới đi lui kiếm chỗ ngủ).. không biết tối nay, ngủ góc nào đây ?.. Hồi xưa, tui mong có chùa Viên Giác lớn thiệt lớn ... ai ngờ đâu, chùa lớn hơn thì bà con về đông hơn ... (kiếm được chỗ, ngồi xuống)... cho nên đức Phật dạy "Thiểu dục tri túc" thật chí lý. Thôi, ngủ tạm tại phòng thờ vong này đi... (trải mền xuống, nhìn quanh tới lui, như nhìn lên bàn vong) em xin các bác cho em ngủ qua đêm nay, đừng phá em nhá, cho em xin... (nằm xuống ngủ, để gối cho cao để khán giả thấy mặt, có tiếng ngáy từ đằng xa)
(Tám ròm chấp tay đi lui vô) ... A Di Đà Phật ! Da, chúc đạo hữu ngủ ngon ... (đến kéo mền của anh Bảy, như là ăn trộm!)

Ma... ma!.. Ân ma ni bát di hồng... Ân ma ni bát di hồng... (hai bên múa công phu, anh Bảy làm phép trừ ma, mở nhạc đầu võ) ???

Anh Bảy, anh Bảy, Tám nè, Tám ròm đây nè !

(giữ tay anh Bảy lại)

Ừa, Tám ròm đó hả ?

Da, tui đây (hai bên cùng kéo tay áo xuống, sửa lại áo quần chỉnh tề)

Nè, tai của tui thính lắm đó, muốn thức tui Tám cứ kêu... đừng kéo chân (ngưng 1 chút)... làm tui tưởng Tám là ma (nói nhỏ)...!

Nhưng mà tui đâu có muốn thức anh đây đâu.

Vậy anh kéo mền tui làm gì ?

(Cười) Dạ... mượn ! (Tám ròm có vẻ hơi què, vì bị lộ).. ..

Mượn ? mượn cái đầu anh! (đưa tay lên giả bộ ký đầu)

(Có vẻ phân trần) ... Tui nghe anh ngáy to quá, tưởng là anh ngủ chết rồi... đâu ngờ tiếng ngáy kinh khủng kia (diễn tả lại tiếng ngáy)... vang ra từ phòng thầy Hạnh Tấn lặn .. !!!

Đó ! ... (dụi mắt như buồn ngủ) ... cũng chính tiếng ngáy đó đó (anh Bảy diễn tả lại) ... làm sao tui ngủ yên được (chất lưỡi, vừa nói vừa lắc đầu) .... Anh biết không ? những lần ngủ đêm ở chùa, tui phục Bồ Tát Quan Âm sát đất vậy đó ....

Tại làm sao mà anh Bảy phục sát đất ?

Ngài có thể lắng nghe những âm thanh đó mà tâm Ngài vẫn bình thản như thường (chấp tay xá một cái) ... Vậy còn Tám, sao chưa đi ngủ ?

(Lắc đầu).. .. Hôm nay kỷ niệm 25 năm chùa Viên Giác anh ơi, tui không ngủ được ... anh có nôn nao không ? (kéo ghế ra ngồi)

Có chú.. .. (cũng ngồi theo)

Hơn nữa, tui nghe là không bao lâu nữa Thầy Viên Giác sẽ nhập ...

(Anh Bảy vừa mới ngồi xuống thì giật bản người đứng dậy, quay lại hỏi cho rõ).. Há.. nhập gì ?

Da ... (búng tay khi đang tìm chữ mà chưa ra) .... da ... .. Nhập diệt !

(Anh Bảy lắc lắc người tám ròm) ... Thiệt sao? (anh Bảy quay người lại khán giả rồi hát một bản nhạc buồn :) Thầy bỏ con rồi có phải không ? chớ sao thầy lại đi nhập diệt ! (Melodie **Người bỏ tôi rồi có phải không ?**)

(Tám ròm bóp trán, cũng đứng theo, đi tới đi lui) .... à tui nhớ rồi ... không phải nhập diệt mà là nhập thất bên Úc.. ..

(Anh Bảy trách móc) ... Đó ... danh từ Phật pháp, nói sai một ly là đi một dặm ... thiện tại thiện tại ... (chấp tay xá Tám ròm) .. ..

(Nhún vai, thở dài) ... tui nói rồi, hôm nay tui nôn nao ... nên hay nói lầm ... chú tui nào muốn vậy .... tui còn mong thầy pháp thể khinh an dài dài (đưa tay diễn tả dài) ... để thầy còn chữa bệnh cho tui nữa .... bệnh đau tim ....(đưa tay ôm tim)

Thầy mình biết châm cứu à ?

(Lắc đầu) .... Châm kim đau lắm anh ơi ! .... (bóp tay xoa chỗ đau khi châm cứu)

(Quay đi suy nghĩ, rồi quay lại hỏi, tay gãi đầu)
... Thế thầy hốt thuốc cho anh đúng không ?

(Lắc đầu) .... thuốc đắng lắm ! .... (nhấn mắt, tay rờ cổ khó chịu)

(Đi tới, đi lui) .... châm cứu cũng không, hốt thuốc cũng không ... (quay lại mừng rỡ) .... thầy trì chú cho anh hết bệnh chứ gì .... haha .. lần này tui đoán trúng rồi?

Trật lất ... thầy chỉ dùng một câu chữa bệnh thôi .. đó là ... (đọc thật chậm) **đậu hủ nên hành xả!**

(Nghĩ ngơ, hỏi lại) .... đậu hủ nên hành xả ? .... thì ra hành xả chiêm chung với tàu hủ chữa được bệnh tim .... hay quá, chắc cái này là gia truyền !

(Cười, lắc đầu lia lia) .... Không phải đậu anh, anh hiểu sai rồi, xả đây không phải củ xả trong bếp mà là xả bỏ ....

À, thì ra là vậy!

Như thầy của mình đây .... trong ngày khánh thành chùa Viên Giác, thầy đã cúng dường cơ sở này cho giáo hội ... nay đến cương vị trụ trì cũng còn xả luôn .... đó ! Hành xả là như vậy đó ...

Nhưng còn bệnh tim của anh ... hổng lẽ thầy hồi hướng công đức đó cho anh hết bệnh à ?

Đương nhiên là không rồi, tui chỉ học theo thầy và tự chữa thôi ....

Đâu,.. .. anh mau mau nói tui nghe coi !

Anh Bảy biết tui mà, tui mắc bệnh đau tim .... (ho vài tiếng, tay ôm tim) .... cũng là vì tui quá lo lắng ... nào tiền bạc, tài sản, rồi chạy áp phe, anh có biết là hồi hộp thế nào không ?

Chút chút .. .. (đưa tay diễn tả chút chút)

(Tám ròm đưa tay lên tim, đưa ra đưa vô) .... như vậy nè ! như là trống disco vậy đó (Tám ròm đánh trống disco bằng miệng ?) .... Cho nên tui theo thầy tập tành xả bỏ .... các thứ đó là vô thường mà anh ... nhờ vậy mà tui khỏe re ... hết đau tim ...

Hay quá, thuốc "đậu hủ nên hành xả" thiệt hay ... chữa bệnh phải chữa gốc chứ không chữa ngọn phải không quý vị ?.. .. (xin khán giả cho một tràng pháo tay) ... anh có phước quá được thầy chữa bệnh cho.

Còn anh ? đệ tử của thầy bao năm rồi .... anh không học được gì sao ?

Có chú, thầy có truyền một nghề cho tui ! (xắn tay áo lên như nhân công)

Thật à ? Không phải thầy đi tu từ lúc nhỏ rồi sao ? .. .. ủa, ủa.. .. mà nghề gì vậy ?

Nghề ... làm ... đường! (nói một cách nhấn mạnh, mặt hơi kênh)

(Hỏi kéo dài, nhấn mạnh) Đường ? ... (nhìn khán giả) .... đường ngoài chợ thiếu gì, ... làm đường chi cho cực khổ anh ơi !

Anh làm rồi, đường này anh ăn vô chết à !

Tại sao vậy anh Bảy ?

Vì ... đường này không phải để ăn (tay diễn tả)

Để cúng hả ?

Không ... để đi ... (anh Bảy đi tới đi lui)

À, đường đi bộ đó hả ? ... lúc trẻ thầy làm việc cực quá hả ?... (lắc đầu, ra vẻ tội nghiệp) .... Ủa, mà đường đi thì có nhà nước làm rồi ?

Nhưng đường nhà nước làm đi lại không tới ! (nói giọng bực) Thế mới khổ ?

Mà tới đâu?

Từ rừng U-Minh tới Đồn gác !

Ủa, tới Đồn gác làm chi hả anh Bảy ?

À không .... (cười) tui nói lộn ... anh nghe rõ nè : (nói thiệt chậm) từ rừng Vô-Minh đến Bờ-Giác .... (quay qua Tám ròm trách) ... mà Bờ giác hay Đồn gác cũng một thứ ....

Sao một thứ được ?

Sao không ? Người ở Bờ Giác có phải là người tỉnh thức không ?....

Phải

Mà người canh Đồn gác cũng thức tỉnh giống nhau ... có ai đi gác mà ngủ đâu ?

Thôi được rồi ... anh cho tui biết làm đường kiểu nào đi !

Coi nè nhe ...(xắn tay áo, xắn quần, lắc đầu).. làm đường rất là khó (rời nằm dài xuống, vừa nằm xuống thì bị đập đau quá, anh Bảy dầy dụa, la to) .... Ui da, đau quá ... ui, ui.. (rời đưa tay xoa mình, ôm đầu) .... đau quá .... (như bất tỉnh)

(Tám ròm tới kéo anh Bảy đứng dậy, đưa tay rờ trán, tát vài bat tai, giũ tóc mai, cho anh Bảy tỉnh lại, kêu lớn) .. Anh Bảy, anh Bảy ... (anh Bảy tỉnh lại) ... anh bị bệnh giũ kinh phong từ hồi nào vậy ?

Tui bị kinh phong hồi nào đâu ?

Có bà con ở đây làm chứng nè .... tự nhiên anh

lăn đùng ra, dấy dụa rồi kêu đau .. ui,ui., (Tám ròm điễn tả lại cho vui)

Thì tui đang lót đường cho chúng sanh đi đó ...

Lót đường đi như anh chắc tui lót mồ giữa đường .... sao anh không nằm yên cho chúng sanh đi qua .... mà dấy dụa như thế.. ...

(Thở dài ra tiếng mạnh) ... Thầy khác, tui khác (nói cộc lốc) ... (tay vẫn xoa bóp cùng người) ... tui không đủ nhẫn nhục nên bị đập một cái đã chịu không nổi rồi ... nhất là mấy cô đó nha .... (tàng háng lớn tiếng) đi guốc nhọn cao như vậy nè ... (đưa tay lên điễn tả guốc nhọn) ... đau muốn lũng thịch lũng xương ... ai chịu cho nổi .. ui da, (xoa người)

Vậy thầy truyền nghề cho anh cũng như không ? (trách móc) Thất bại quá !

(Anh Bảy quay xuống thầy nói với thầy) ... Bạch thầy, làm đường khó quá đi ... thôi thì ... con xin nguyện làm đép vậy (cúi xuống xá thầy một cái) ... mong thầy hoan hỉ ... (hơi buồn, xấu hổ)

Nè anh Bảy, lại đây .... (Tám ròm kéo ghế cho anh Bảy ngồi, rồi vuốt ve, an ủi anh Bảy) .... anh đừng buồn, mình là Phật tử tại gia mà anh, đâu bị được những vi xuất gia ...anh không làm đường, thì làm đép ... cũng có ích chứ ... như tui đây nè ... mới đáng xấu hổ ... từ ngày tui có thêm thằng Nguyễn Lợn Ngỗng Gà ...tui đâu còn thời gian phật sự như anh !..

Nguyễn Lợn Ngỗng Gà ...? Nghe sao giống China Restaurant quá anh Tám ? ...

Anh không sợ bạn bè nó chê cười nó sao?

Đó ! cha mẹ thương con có ai hiểu ... Vì tui thương nó, nên tui mới đặt tên cho nó là Nguyễn Lợn Ngỗng Gà ... để tui và bà xã dễ ăn chay trường vậy mà ... mỗi khi nhìn Lợn Ngỗng Gà là tui hết thèm, cha mẹ nào mà ăn thịt con hả anh Bảy ?

(Gật đầu khâm phục) ... anh chị thiệt là biết dùng phương tiện ...

Còn anh, anh làm cách nào để anh ăn chay ?

Tui hát ....

Hát ?

Ừ ... anh hát chung với tui há .. (cả hai đứng dậy) 2, 3 .. Ai bảo ăn chay là khổ, Ăn chay sướng lắm chứ ! (Melodie Ai bảo chẵn trâu là khổ) ....

Anh Bảy hát vẫn hay như xưa.. ...

Tám cũng đâu có tệ ... bài này tui thường hát với mấy đứa con của tui lắm ...

Vậy chúng nó cũng chay trường ... rồi hả anh Bảy ?

Chứ sao, tui nó giỏi hơn mình năm xưa ... cũng nhờ đi sinh hoạt Gia Đình Phật Tử đó tám ...

Hai con tui cũng vậy .. nhờ đọc báo Viên Giác mà tui nó rành tiếng Việt hơn ... nhiều khi tui cãi không lại hai đứa nó nữa ...

Năm xưa đi sinh hoạt Gia Đình Phật Tử, tui và anh giỏi nhất là chơi điễn tả bằng hành động, anh còn nhớ không ?

Nhớ chứ .. nhớ chứ (Tám ròm vừa nói, vừa điễn tả các con thú, anh Bảy cũng làm theo Tám ròm) cái này là con bướm, cái này là con voi, cái này là con khỉ, con này là con vịt ... bầu nè ... vịt bầu nè ... (chống mõng ra cánh gà, lắc mõng)

Xem ra anh cũng chưa lục nghề ! (hai tay chấp lại, chà tới lui, như sắp thách đồ)

Bây giờ tui đề nghị ... (chỉ vào mình rồi chỉ anh bảy) tui và anh ... thi đố thử cho quý thầy cô, bà con xem được không ?

Được chứ ... nè, nè ... (kéo Tám ròm sát lại để bàn) .... nhân ngày kỷ niệm 25 năm, mình lấy chủ đề chùa Viên Giác nha ?

Chuyện nhỏ (nói hơi tự cao) ... tui đố trước nhe .. a, có rồi ... anh nhìn cho kỹ, tui đang điễn tả gì đây ? (lau chùi, xào nấu ăn)

Ơi ... dễ ợt, Phật tử công quả chứ gì ... ? (anh Bảy quay sang đố tám ròm) ... anh nhìn ra ai không nè ? (động tác cầm bao lượm rác)

Tưởng ai, chú cái này thấy hoài ... Gia Đình Phật Tử lượm rác sau các Đại lễ chứ ai ?

Ừ, đúng rồi ....

Bây giờ tới tui nhe ... ai đây ? (đưa tay lên cười duyên, e then, dùng khăn che mắt)

Bé bé bông bông?

Sai...

Như Quỳnh ? (anh Bảy bóp trán)

Sai luôn ... Anh hồng thấy tui có duyên thật sao ? (nói giọng tán tỉnh)

(Anh Bảy cúi qua nhìn mặt cho kỹ) ... Trời ơi, từ ngày cha sanh mẹ đẻ, chưa thấy cái mặt nào vô duyên như .... (anh Bảy bị tám ròm ngắt lời) !

Anh chịu thua chưa ?

Thà thua ... còn hơn phải nhìn cái mặt của anh ! (chỉ mặt Tám ròm, lắc đầu) ... anh Tám nói đi !

Xin tự giới thiệu ... tôi (ngưng một chút) - Phật tử tu gieo duyên chùa Viên Giác ... (chấp tay xá một cái) ... ai tu gieo duyên rồi sẽ thành người có duyên (nói giọng người ngoại quốc) .... (điễn tả có duyên) .. đó có duyên ghê chưa ... đó .. đó

(Anh Bảy giựt khăn của tám ròm) .. đủ rồi anh

tám. Anh thử đổ cái gì hùng dũng chút coi ... !

(Đi tới lui suy nghĩ) ... hùng dũng ? hùng dũng ?
A, có rồi ! (Tám ròm tả Phật tử Đông Âu, thứ nhất
đẩy xe, khiêng vác nặng, đưa tay lau mồ hôi trán,
Tám ròm lắc đầu khi anh Bảy trả lời sai, thứ nhì lấy
búa đóng tường, thứ ba trét xi măng tường, thứ tư
khoan tường bị điện giứt, gần té xỉu .... anh Bảy đỡ
sau lưng)

*(Anh Bảy đoán theo thứ tự trên) .... Thợ khuân vác ?
.. thợ mộc ? .. thợ hồ ? .. thợ điện ...???* *(Chạy tới*
đỡ Tám ròm) .... khó thiệt nha !

Điện giứt giữ quá .... anh Bảy thua chưa ?

Thua ....

Vừa rồi là Anh em Phật tử Đông Âu.

Hay ... (xin khán giả cho một tràng pháo tay) ... anh
Tám nhắc đúng lắm, anh em Phật Tử Đông Âu đã
hoàn thành được rất nhiều công trình cho chùa ....
bây giờ đến tui ... anh đoán ra ai không ? (cầm tờ
giấy lên, để trước ngực, xoay qua xoay lại)

Phật tử mới quy y .... đúng không ?

Cũng gần đúng thôi ... Phải gọi là

Là gì ?

Phật tử nuôi ...

Phật tử nuôi, chưa hề nghe qua !

Thì để tôi giải thích cho nghe ....

Ừ .. (Tám ròm đứng gần lại, nghe giải thích)

Phật tử có phải là con Phật không ?

Phải

Con Phật thì có hai hàng.

Phải

Con ruột của Phật là hàng xuất gia, còn con nuôi
là hàng Phật tử tại gia !

Anh nghĩ thế là sai rồi .... (đưa tay lên ra dấu không
đồng ý) ... đã là con của Đức Phật rồi thì ai cũng
bình đẳng mới đúng chứ ?

Anh ngẫm nghĩ lại đi, mình giống đức Phật chỗ
nào đâu mà đòi làm con ruột ? Phật không có vợ,
còn mình thì sao ?

Có !

Ừ .... đó, giống chỗ nào ? ... (chỉ tay vào Tám
ròm) ... anh có hai con, Đức Phật có con không ?

Không !

Trật lất ! (ngừng một chút)

Không lẽ Phật cũng sanh đẻ à ?

Không chỉ hai con ... mà là hàng ngàn người con
ruột ... (đưa tay chỉ xuống hàng quý thầy cô một
cách cung kính) ... đó chính là hàng xuất gia đây ...

(Giả như người hết sức, thở ra mạnh) .... Sức đâu mà
sanh dữ vậy ? tui có hai con mà còn chịu không nổi
đây nè ... anh phải chứng minh rất khoa học cho tui
coi, thì tui mới tin !

Vậy anh muốn tui chứng minh kiểu nào ?

(Chỉ tay vô miệng) Thử nước bọt ! ... Thời buổi
hiện đại ... muốn biết có quan hệ ruột thịt hay
không ... chỉ cần lấy gen trong nước bọt sẽ biết liền.

Chắc không ?

Chắc chứ sao không chắc !.(cười đắc thắng) .. đức
Phật nhập diệt trên hai ngàn năm nay rồi, còn nước
bọt đâu cho anh thử. ?

Nè nghe ... khoa học lấy nước bọt để tìm ra những
gen giống nhau trong người cha và người con, đúng
không ?

Đúng

Đạo Phật khác một chút ....

Khác thế nào?

Đạo Phật không lấy gen từ nước bọt, mà từ
chúng tử ....

Có gen chúng tử nữa à ? Anh không láo tui chứ ?

Nè, tui giải thích cho anh nghe nè ... khi mà mình
quy y Tam Bảo đó ... là mình làm cho 5 gen chúng
tử của mình phát triển ... (đếm tay) đó là gen không
sát sanh nè, gen không trộm cắp nè, không nói dối,
rồi không tà dâm, không uống rượu ... (nói giọng
điếu) ... Quy y rồi mình được giống đức Phật 5 gen
(đưa 5 ngón tay lên, nói 5 gen thật chậm).

Còn những vị xuất gia thì sao ?

Quý thầy thì có 250 gen của Phật, quý sư cô có 348
gen ... vì có nhiều gen giống hơn nên là con ruột !

Mà con ruột thì sao hả anh Bảy?

Thì được ưu tiên một chút sao ... (đưa tay tiếp dẫn
lên) Ai muốn đi cõi Tịnh Độ thì Ngài A Di Đà bảo
lãnh liền ... cái này gọi là đi điện đoàn tụ gia đình !

Vậy số phân con nuôi như mình ? (như thất vọng,
nói xong ôm bụng đến ngồi ghế)

Thì phải chờ đờn ty nạn chứ sao ... nhanh nhất cũng
49 ngày ... không chờ được thì phải vượt biên ... mà
vượt biên thì khổ lắm ! ... Cho nên mình phải gắng
tu là vậy ... (nhìn đồng hồ) ... Tám ơi ! đến giờ công
phu rồi, mình đi tụng kinh Tám ơi ! Anh cũng biết là
thầy Viên Giác rất coi trọng Giới Luật, về chùa mà
không đi công phu khuya là bị thầy rầy đó ! Minh đi
mau lên anh để lát còn tham dự lễ tấn phong của
thầy Hạnh Tấn nữa ! □